

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקע

ערב ש"ק פ' וארא, ר"ח שבט ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

האשה החשובה מרת מרים בת ר' אלטר מרדכי ע"ה

ווייס

נפטרה ביום ה' ר"ח שבט ה'תשע"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

** *

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' יוסף בן הו"ח ר' אברהם ע"ה טעוועל

נפטר בדמי ימיו, מוצאי יום הולדתו ה"ה,

אור ליום ד' שבט ה'תש"ע

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו

שגלוב

** *

IN LOVING MEMORY OF

Reb Chaim Menachem ben Reb Avrohom ע"ה Signer

Passed away, on 26 Tevet, 5773

ת. נ. צ. ב. ה.

*

DEDICATED BY HIS FRIEND

שיחיו Rabbi & Mrs. Yosef Yitzchok and Gittel Rochel

Shagalov

** *

IN HONOR OF

Menachem Mendel שיחיל Wiener

On the occasion of his 8th birthday, 29 Tevet, 5773

AND IN HONOR OF HIS BROTHERS AND SISTERS שיחיו

*

DEDICATED BY THEIR PARENTS

שיחיו Mr. & Mrs. Yitzchok Tzvi Hirsch and Miriam

Wiener

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ יוסף ב"ר ארי' ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפ"ר והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

"בעשתי עשר חודש באחד לחודש" / משיחת שי"פ וארא, ר"ח שבט התשמ"ו

8 זמן הגאולה

לא בקרירות אלא בצעקה ו"שטורעם" / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

13 המעשה הוא העיקר

ההכרח להזדרז במילוי השליחות להבאת הגאולה / הוראות למעשה בפועל

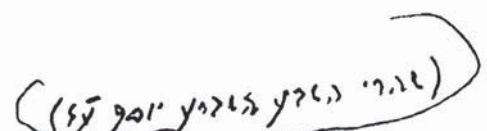
15 כתב יד קודש

הגאולה על-ידי בחי' אשר דווקא / מהגהת שיחת שי"פ וארא התשמ"ו

הגאולה על-ידי בחי' אשר דווקא

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו צילומים מיוחדים (מוקטנים) מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת שי"פ וארא, ר"ח שבט התשמ"ו (ההערה שבצילום נדפסה בהתוועדות תשמ"ו ח"ב ע' 384 הערה 66)

58) להעיר מהקשר דיצי"מ לשבט אשר; ששייך גם הוא לחודש שבט) – ע"פ המבואר בלקוטי לוי"צ שם, ש"ע"י בחי' אשר הי' גאולת מצרים, כי הרי שרח בת אשר היא שבשרה ליעקב שיוסף חי הוא... והיא היא שהראתה למשה היכן יוסף קבור, שאז לקח משה את עצמות יוסף עמו, והי' יצי"מ, ובלי זאת לא ~~הי' שם~~ גאולה, הרי שיציאת וגאולת מצרים הי' ע"י בחי' אשר דווקא. ויש לומר, שכן הוא בנוגע לגאולה העתידה ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות") – ש"ע"י העבודה דייסוצו מעינותיך חוצה", הפצת בחי' השמן" שבחורה, ענינו של "אשר" – קא אחי מר דא מלכא משיחא (ראה אגה"ק דהבעש"ט נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

ממצי"מ הרי שיציאת וגאולת מצרים הי' ע"י בחי' אשר דווקא. רש לומר, שכן הוא בנוגע לגאולה העתידה ויצי"מ צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות) – ש"ע"י העבודה דייסוצו מעינותיך חוצה", הפצת בחי' השמן" שבחורה, ענינו של "אשר" – קא אחי מר דא מלכא משיחא (ראה אגה"ק דהבעש"ט נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

61) להעיר מהקשר דיצי"מ לשבט אשר (שישייך גם הוא לחודש שבט) – ע"פ המבואר בלקוטי לוי"צ שם, ש"ע"י בחי' אשר הי' גאולת מצרים, כי הרי שרח בת אשר היא שבשרה ליעקב שיוסף חי הוא... והיא היא שהראתה למשה היכן יוסף קבור, שאז לקח משה את עצמות יוסף עמו, והי' יצי"מ, ובלי זאת לא יכלו לצאת

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

להעיר מהקשר דיצי"מ לשבט אשר (שישייך גם הוא לחודש שבט) – ע"פ המבואר בלקוטי לוי"צ שם, ש"ע"י בחי' אשר הי' גאולת מצרים, כי הרי שרח בת אשר היא שבשרה ליעקב שיוסף חי הוא... והיא היא שהראתה למשה היכן יוסף קבור, שאז לקח משה את עצמות יוסף עמו, והי' יצי"מ, ובלי זאת לא יכלו לצאת ממצרים (שהרי השבע השביע יוסף על זה), הרי שיציאת וגאולת מצרים הי' ע"י בחי' אשר דווקא.

ויש לומר, שכן הוא בנוגע לגאולה העתידה ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות") – ש"ע"י העבודה דייסוצו מעינותיך חוצה", הפצת בחי' השמן" שבחורה, ענינו של "אשר" – קא אחי מר דא מלכא משיחא (ראה אגה"ק דהבעש"ט נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש
 לזכות האשה רייזל פרומא בן חי' רחל שתחי'
 ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
 ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי'
 ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בת חי' רחל שיחיו

מכיון שנמצאים אנו בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו, ולכן בהכרח להזדרז במילוי השליחות המוטלת על כאו"א מאתנו לעשות את כל התלוי בו להביא את הגאולה.

ומה שטוען: מכיון שתיכף ומיד בא משיח צדקנו - "משיח נאו" - לשם מה עליו להתייגע בעבודת הביורורים כו', מוטב לו לשבת במנוחה ולעסוק בלימוד התורה, ולהשאיר את סיום עבודת הביורורים למשיח צדקנו, שלכולי-עלמא יעשה זאת באופן נעלה יותר ובתכלית השלימות! - הנה על זה אומרים לו שישנה מעלה מיוחדת בעבודה דזמן הגלות, שאז ישנו העילוי ד"יתרון האור מן החושך", ולכן צריכים "לחטוף" ("אריינכאפן") כל מה שיכולים להספיק בזמן הגלות!

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ד צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת
הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר
נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"בעשתי עשר חודש באחד לחודש"

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה - שמשה רבינו שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל, מכריז, שמוכנים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה ● בכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור - מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל - שתיכף ומיד גואל את בני" מהגלות ● בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה - "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה - צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה כפשוטה ממש, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח ● קטעים משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט, ה'תש"נ - מוגה

א. ענינו של ר"ח שבט - מפורש בקרא':
"ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל כל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אותו אליהם . . . הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר" - שבו ביום התחיל משה רבינו לומר לבנ"י ספר חמישי שבתורה, "משנה תורה"², ע"ש שכולל גם ד' הספרים שלפניו.

"והימים האלה נזכרים ונעשים"³ - ש"בעשתי עשר חודש באחד לחודש" מדי שנה בשנה "נזכרים" ועי"ז "נעשים" הענינים

שהיו ביום זה בפעם הראשונה, ולא עוד אלא שמשנה לשנה הולך וניתוסף עוד יותר - כהציווי (שהוא גם נתינת כח) "מעלין בקודש"⁴.

וכידוע פתגם והוראת רבינו הזקן⁵ ש"צריכים לחיות עם הזמן". לחיות עם עניני התורה השייכים לזמן זה - לא רק פרשת השבוע, אלא גם (ואדרבה - ביתר שאת ב)המפורש בתורה אודות ענינו של זמן זה⁶, כבנדו"ד, שמקרא מלא דיבר הכתוב "בעשתי

(4) ברכות כח, א. וש"נ.

(5) "היום יום" ב' חשוון, ובכ"מ.

(6) והחידוש הוא שכן הוא גם בפרשת השבוע, שכיון שנקבע ע"פ תורה ללמוד ענין זה בזמן זה, עכצ"ל, שיש קשר ושייכות ביניהם.

(1) דברים א, ג. שם, ה.

(2) ראה זח"ג רסא, א. ועוד.

(3) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

עשר חודש באחד לחודש וגו'.

ויש לבאר הלימוד וההוראה מהמפורש בקרא ע"ד ר"ח שבט, וגם לבאר הקשר והשייכות לפרשת השבוע, כדלקמן.

ב. התחלת דיבורו של משה רבינו בר"ח שבט – ה' אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר רב לכם שבת בהר הזה פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי וגו' ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר הגדול נהר פרת", "ראה נתתי לפניכם את הארץ בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם גו'".⁷

כלומר, בר"ח שבט מכריז משה רבינו שהגיע הזמן להכנס לארץ, כיון שכבר נסתיים ונשלם הענין דמתן-תורה ("בחורב") – כל ד' הספרים, ומתחילים ספר החמישי, משנה תורה, ועם סיומו נכנסים לארץ.

ויש להוסיף בדיק לשון הכתוב בהתחלת משנה תורה – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל":

"אלה" – מדבר על דבר הנראה ונגלה, שמראה באצבע ואומר "אלה". ובנדוד – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" – שכל דברי התורה הם בגילוי לכל בני; והגילוי הוא בנוגע לכל חלקי התורה, פשט רמז דרוש סוד, היינו, לא רק חלק הפשט שבתורה, שבו התחלת הלימוד ד"בן חמש שנים למקרא⁸, אלא גם חלק הרמז והדרוש ועד לחלק הסוד – כי, ההלכה למעשה שהוא העיקר (שמתגלה לכאור"א מישראל) מתאימה ומכוונת לכל חלקי התורה.

ובזה נכלל גם גילוי שלימות העבודה דבני בכל עניני התומ"צ, אשר, עיקר העבודה ושלימותה היא בקו ד"עשה טוב", ומזכירים ברמז גם הקו ד"סור מרע" (כמבואר בפרש"י⁹

(7) דברים שם, ו-ח.

(8) אבות ספ"ה.

"דברי התוכחות . . . (ש)הזכירן ברמז", שהענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר נתתקנו כבר ע"י עבודת התשובה¹⁰, כיון שע"ז ניתוסף עליו גדול יותר בעבודה ד"ועשה טוב".

ומזה מובן שענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור¹¹, וניצון משה שבכאור"א מישראל¹², מכריז, שכבר נשלמה העבודה בעניני התומ"צ, ומוכנים להכניסה לארץ¹³ בגאולה האמיתית והשלימה.

ג. ותוכן זה מודגש גם בפרשת השבוע – וארא:

בהתחלת פרשת וארא משיב הקב"ה על טענת משה (בסיום פרשת שמות¹⁴) "הצל לא הצלת את עמך", ותוכן המענה, שהקב"ה מקבל טענתו הצודקת של משה וגואל את בני – "לכן אמור לבני ישראל אני הוי' והוצאתי גו' והצלתי גו' וגאלתי גו' ולקחתי גו' והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אותה לכם מורשה גו'".¹⁵

ומקדים לזה "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם"¹⁶, "לא נכרתי להם במדת אמיתית שלי

(9) ר"פ דברים.

(10) כולל גם תיקון החטא הכי חמור – "די זהב", "הוכיחן על העגל" (ר"פ דברים ובפרש"י) – כמש"נ "סלחתי כדברך" (שלח יד, כ. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 570 הערה 10. ויש"נ).

(11) ראה תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א). ב"ד פנ"ו, ז. זח"ג רעג, א.

(12) שפועל בעבודת כאור"א מישראל שענין היראה נעשית אצלו "מילתא זוטרת" כמו אצל משה (ראה תניא פמ"ב).

(13) ואילו זכו – היתה הכניסה לארץ בפעם הראשונה באופן שאין אחרי גלות (ראה זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר פל"ב. ועוד).

(14) ה, כג.

(15) ו, ו-ח.

(16) שם, ג.

בהכרח להזדה במילוי השליחות להבאת הגאולה

ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפועל:

בעמדנו ביום השבת לאחרי קריאת פרשת "וארא" – ישנה נתינת כח מיוחדת לכאור"א מישראל שעבודתו בכל עניני התורה ומצוותי תהי' באופן של ראי', ובפרט כאשר מדובר אודות העבודה המיוחדת דימים אלו – ר"ח שבט, וימי ההכנה ליום ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר בעשירי בשבט, הנכלל כבר ב"ראש חודש" שבט, שכל ענינים אלו צריכים להיות באופן של ראי' – "וארא".

וכללות העבודה הקשורה במיוחד עם יום ההילולא דעשירי בשבט היא – הפצת התורה והיהדות, והפצת המעיינות חוצה, שזו היתה כללות עבודתו של בעל ההילולא. וכאמור – עבודה זו צריכה להיות באופן של ראי' – "וארא".

ומובן שאין להסתפק בהחלטה טובה ובמחשבה בלבד, או אפילו בדיבור, אלא "המעשה הוא העיקר".

וענין זה גופא (שהדברים צריכים לבוא לידי מעשה בפועל) מודגש גם בתוכן הענין ד"וארא": הפירוש המדויק דתיבת "וארא" הוא – להראות לאחרים, ובנוגע לעבודת האדם – הרי זה שייך רק כאשר מדובר אודות ענין של מעשה בפועל, שאז נראה הדבר לכל אלו שנמצאים מסביבו (משא"כ כאשר הענין הוא במחשבה בלבד – שאז אין הזולת יודע זאת כלל, אפילו כאשר הענין הוא בדיבור בלבד – שאז אין הזולת רואה את הדבר, כי אם באופן של שמיעה בלבד).

ומכיון שהעבודה צריכה להיות באופן שגם הזולת יוכל לראות זאת בגלוי ("וארא" – לאחרים), מובן, שאז נעשית העבודה באופן טוב ונעלה יותר: כאשר אין מי שרואה כיצד עובד את עבודתו, יכול לעשות חשבון – בשלב מסויים – שכבר עבד די והותר ועתה יכול לנוח! אבל כאשר יש מישהו שרואה את מעשיו – הרי זה ממריץ אותו להוסיף בעבודתו כו'. וע"ד מאמר ריב"ז לתלמידיו: "הי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם כו'" (ברכות כח, ב).

ובזה נכללת גם פעולת ההשפעה על הזולת – כי כאשר הזולת רואה את אופן עבודתו, הרי זה מהווה "דוגמא חי" עברו שגם הוא יתנהג באופן כזה. ועי"ז שפועל ומשפיע על הזולת נפעל עליו גם אצלו – ע"ד מארז"ל (סוטה לד, א) שכאשר ב' אנשים נושאים משא יחדיו, בכחם להרים משא כבד יותר מאשר כפליים מהמשא שיכול לישא כל א' מהם בפ"ע, ועד"ז מובן בנוגע לעבודת ה' – כאשר העבודה היא בצירוף המשפיע והמושפיע יחדיו.

ואין לחשוש מהענין ד"מחזי כיהורא" (כאשר הזולת רואה את אופן עבודתו כו') – כפי שהדגיש כ"ק מו"ח אדמו"ר כו"כ פעמים שבימינו אלו אין להתחשב בענין ד"מחזי כיהורא",

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב

ע"י שעבוד הלב והמוח נעשה ביטול היצר דהיפך הטוב "בכל לבבך, בשני יצריך", עד שבאים לדרגת העבודה ד"בכל מאדך". ועוד ועיקר – שע"י מבטלים את כל המציאות דלעו"ז, עד לביטול הגלות והבאת הגאולה, כפס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט – שהכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלג של מצוות ומעשים טובים. וא"כ, בודאי ובודאי ש"מיד הן נגאלין".

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

אין לסמוך על גלגול הבא...

בנוגע לחיוב דכאו"א מ"ש"א ללמוד כל התורה כולה – מבואר בהלכות תלמוד תורה שיכול להיות "בגלגול זה או בגלגול אחר". אמנם, בימינו אלה, סוף זמן הגלות, בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה – אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר... ויתירה מזה: אי אפשר לסמוך על הרגע שלאח"ז, שהרי יתכן שמש"ח צדקנו יבוא ברגע זה ממש! – צריכים רק לדפוק על השולחן ולצעוק "דאלאי גלות..."

[.] ומכיון שבימינו אלה – לאחר אריכות הגלות כו' עד עתה – כבר נתבררו כל הניצוצין כו', הרי בודאי שכבר נשלמה כוונת הגלות, ובמילא – "דאלאי גלות!"

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

ודאי מקוה באמת שמש"ח צדקנו יבוא "היום"

[.] יהודי צריך להתפלל ולבקש מהקב"ה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וצריך לקוות שהקב"ה ימלא בקרוב ממש את בקשתו – "כי לישועתך קוינו כל היום", "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ומובן בפשטות שכאשר מתפלל להקב"ה, "דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה" – אין יהודי נחשד ח"ו שתפלתו היא באופן ד"אחד בפה כו", היינו, שבפיו אומר "כי לישועתך קוינו כל היום", "אחכה לו בכל יום שיבוא", ובמחשבתו חושב שזה יהי למחרת, ויש מחר לאחר זמן ח"ו! – אלא ודאי מקוה באמת שמש"ח צדקנו יבוא "היום", ומיד הן נגאלין".

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

. . הבטחתי (לתת את ארץ ישראל) ולא קיימתי¹⁷, "נדרתי להם ולא קיימתי", ועתה יקיים תיכף הקב"ה את הבטחתו להביא את בני ארץ ישראל, לאחר ההקדמה ד"אמור לבני ישראל אני הוי":

מבואר בדרושי חסידות¹⁸ ש"אני הוי" הוא הגילוי דמתן תורה, וזהו "וארא את אברהם גו' ושמי הוי' לא נודעתי להם", שלהאבות שהיו לפני מ"ת לא נתגלה שם הוי' לאמיתתו כפי שנתגלה לבני" במ"ת, כהמשך הכתוב "לכן אמור לבני ישראל אני הוי".

ועפ"ז יש לבאר השייכות להכניסה לארץ (שכל זמן ש"שמי הוי' לא נודעתי להם" לא נתקיימה ההבטחה לתת להם את ארץ ישראל, ורק לאחר גילוי שם הוי' במתן-תורה מתקיימת ההבטחה "והבאתי אתכם אל הארץ") – כי, במתן-תורה בטלה הגזירה דעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים¹⁹, ואז יכולים בני" להכנס ל"ארץ כנען" ולעשותה "ארץ ישראל", כולל גם כללות מעשינו ועבודתנו בבירור העולם, שהעולם כולו יהי בבחינת "ארץ ישראל" – דירה לו ית' בתחתונים²⁰.

ובכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור²¹ – מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל, שאף ש"מאז באתי גו' לדבר בשמך", בני" מקיימים מאז התומ"צ, מ"מ "הצל לא הצלת את עמך" (כמדובר בהתוועדות

שלפנ"ז²²) – שכוון שכבר הי' הגילוי דמתן-תורה, וחזר ונשנה²³ ריבוי פעמים ב"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה²⁴ (יותר מג' אלפים וג' מאות פעמים שנים²⁵). יש לבני" כל עניני התומ"צ בשלימות, ובאופן גלוי, "וארא²⁶, ולכן מבטיח הקב"ה שתיכף ומיד גואל את בני" מהגלות, "והוצאתי גו' והצלתי גו' וגאלתי גו' ולקחתי", ד' לשונות של גאולה²⁷, "והבאתי אתכם אל הארץ", לשון חמישית, שרומז על הגאולה האמיתית והשלימה²⁸, גאולה שאין אחרי גלות²⁹.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ש"עשתי עשר חודש באחד לחודש" חל בשבת פ' וארא – שגמר ושלימות העבודה (מ"ת) וההכנה להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה מודגש הן בפרשת השבוע והן בתוכנו של היום³⁰, כנ"ל.

22) שיחת ש"פ שמות – סה"ש ה'תש"נ ח"א ע' 2-241.

23) ובאופן נעלה יותר – "מעלין בקודש".

24) נוסף על הענין דמ"ת בכל יום, כמארז"ל (ש"רע אדה"ז או"ח סימן סו ס"ב) "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים", ועד ל"חדשים" ממש (פרש"י תבוא כו, טז. ועוד).

25) ראה ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 280 ואילך. ושי"נ.

26) וכפירוש רש"י: "וארא, אל האבות" – שבה נרמזת השייכות לכאו"א מישראל, שהגילוי ד"וארא" קשור (לא כ"כ עם מעלתם ועבודתם הפרטית של אברהם יצחק ויעקב, אלא) עם היותם "אבות" דכאו"א מישראל, שמנחילים הענינים שלהם לבניהם אחריהם. "מעשה אבות סימן לבנים", היינו, שהגילוי שהי' אצל האבות נמשך לכאו"א מישראל. ויתירה מזה – בתוספת גילוי שם הוי' שבמ"ת.

27) ירושלמי פסחים פ"י הא. שו"ע אדה"ז או"ח סתע"ב סי"ד.

28) ראה תו"ש ע"ה פ' (סקל"ח), ובמילואים לשם (ע' קיא.) וש"נ.

29) מכלילתא בשלח טו, א. ועוד.

30) ולהעיר, שענין הגאולה מודגש גם מצד כללות ענינם של ר"ח ושבת (בכל ר"ח ובכל שבת); ראש חודש – שקשור עם חידוש הלבנה, ודוגמתו בישראל, "שדומין ללבנה" "מונין ללבנה" (ראה סוכה כט, א. ועוד) – ש"עתידיים להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה

17) פרש"י שם, ג-ד.

18) תו"א פרשתנו נו, סע"א ואילך. ובארוכה – תו"ח שם פז, א ואילך. ובכ"מ.

19) תנחומא פרשתנו טו. שמו"ד פי"ב, ג. ועוד.

20) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ז. ובכ"מ.

21) נוסף על קריאתה ביחיד – שחייב להשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום (ברכות ח, סע"א. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפה). בערב שבת (שם ס"ו), ועכ"פ קודם שיאכל בשבת שחרית (שם ס"ה).

ד. [.] האמור לעיל שבר"ח שבט (ובפרט כשחל בשבת פ' וארא) מודגשת השלימות דמתן-תורה וההכנה להכניסה לארץ, שלימות מעשינו ועבודתנו בקיום התומ"צ וההכנה לגאולה האמיתית והשלימה – מודגש ביותר ומעלה מיוחדת בשנה זו [.] "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש":

בעשירי ל"עשתי עשר חודש" השתא ימלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי³¹, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי – בכל עיני התומ"צ, כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעתי דרבי".

ובעמדנו "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש", "ראש³² חודש" שכולל כל ימי החודש³³, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יהי' קדש) – **מכריז משה רבינו שבדורנו**, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ניצוץ משה שבכאו"א מישראל:

"**רב לכם שבת בהו הזה**", "הרבה גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו"³⁴, כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתנו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, "אלה הדברים", ולאידך, הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר – שבודאי נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה

העתידה. **ושבת** – שהוא מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה). ובהדגשה יתירה – בצירוף שניהם יחד.

(31) נוסף על השלימות דארבעים שנה בכל עיני עבודתו במשך נשיאותו (שלשים שנה) בחיים חיותו בעלמא דין כנשיא השמיני.

(32) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך. עט"ר שער ר"ה בתחלתו. ובכ"מ.

(33) ובהדגשה יתירה – כשחל ביום השבת, ש"כל מלאכתך עשוי", כולל גם ה"מלאכה" דהתכללות והנהגת כל ימי החודש בר"ח (כשחל בשבת).

(34) דברים א, ו ובפרש"י.

ד"שאו את ראש בני ישראל" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר³⁵ – מזכירים **ברמז** בלבד, בשביל העילוי דאתהפכא.

ולכן – ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהכרזתו – **"פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו"** – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר³⁶, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – **"והבאתי אתכם אל הארץ"**, לשון חמישית של גאולה, הקשור עם בחי' החמישית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תש"נ ("ה' תהא שנת נסים"), אשר, ע"פ האמור לעיל בהחשבון דשנת הת"ק לאלף

(35) ומודגש בשמו (הראשון) – יוסף, ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר", שמ"אחר" נעשה "בן", ובפרט ש"אחר" שנאמר בכתוב (בדברי רחל) קאי על בנימין, היינו, "אחר דקדושה, בערך יוסף, צדיק עליון, ובנימין צדיק תחתון (זח"א קנ"ג, ב).

(36) ועפ"ז יומתק שההכרזה על זה היא "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש" – לרמז על גילוי בחי' "אחד עשר" בגאולה העתידה.

ויש להוסיף ולהמתיק עוד יותר – שהעבודה דדור התשיעי (לאחרי הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) מתחילה (בעיקר) מהיום שלמחרת יום ההסתלקות (כי יום ההסתלקות עצמו שייך עדיין לתקופת חיותו בעלמא דין) – י"א שבט, יום אחד עשר לחודש אחד עשר. ודוגמתו בנוגע לשנים (ארבעים שנה) – שמתחיל (בעיקר) לאחרי סיום שנת ההסתלקות – בשנת תשי"א. ולהעיר שמצינו דוגמתו גם בהכניסה לארץ בפעם הראשונה – לאחרי הכרזת משה בר"ח שבט דשנת הארבעים "פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ" (שאלו זכו היתה גאולה נצחית) – "והעם עלו מן הירדן בעשור לחודש הראשון" (יהושע א, יא), ועפ"ז, היום הראשון שבו מתחילה עיקר התקופה דהכניסה לארץ (שהרי היום שעלו מן הירדן שייך גם לתקופה שלפניו) הו"ו יום י"א לחודש הראשון*.

(* להעיר משייכותו לחודש שבט - להדעות שמנין הזדשים מכון למנין השבטים כסדרם בקרבנות הנשיאים (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 316 ושי"ן).

בני ישראל מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם העלי' דבני ישראל לדרגת האבות¹⁷, העצם דישראל כפי שהם חד עם עצמותו ית', וזוהו גופא בעילוי אחר עילוי עד אין סוף, כמ"ש¹⁸ "ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון", בביהמ"ק השלישי והמשולש, "מקדש אדני-כוננו וידך"¹⁹.

(משיחת ש"פ וארא, כ"ח טבת, מבה"ח שבט ה'תשנ"ב - מוגה)

(17) ומודגש ביותר בשנה זו, ה' תהא שנת נפלאות בכל, "בכל מכל כל" – מעלת האבות שהטעימן הקב"ה בעוה"ז מעין העוה"ב (כנ"ל ס"ז) [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' (262)].

(18) תהלים פד, ח.
(19) בשלח טו, יז.

מצד פקו"נ אסור להחזיר את יהודה ושומרון

. . מזה מתוסף עוד לימוד מיוחד בנוגע לזמננו זה: אע"פ שלכתחילה פחד יעקב ממלחמה ואמר "ואני מתי מספר ונאספו עלי גו'", כפי שהי' בפועל, "כשהרגו שמעון ולוי את אנשי שכם נכנסו כל סביבותיהם להזדווג להם, וחגר יעקב כלי מלחמה כנגדן", ויצא במלחמה וכבש את שכם "בחרבי ובקשת" (נוסף על זה שקנה את "חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד חמור אבי שכם").

הלימוד מזה עכשיו: כיון שהקב"ה נתן בפועל את עיר שכם והשטחים דיהודה ושומרון (ע"ז ש"נכנסו כל סביבותיהם להזדווג להם, וחגר יעקב כלי מלחמה כנגדן" במלחמות שהיו לבני" בשנים האחרונות) – הרי בטוח ופשוט, שמצד פקו"נ אסור ע"פ תורה להחזירם ח"ו (כפס"ד בשו"ע או"ח הל' שבת).

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשנ"א - מוגה, תרגום מאידיט)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו¹, ובפרט בהביטול וההתקשרות אל כל "ק" מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל"², שבכאו"א - מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור³, גואל ראשון הוא גואל אחרון⁴ - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח"⁵ בפועל ממש.

ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁶) ומביט על כאו"א מהחסידיים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתנו.

וכדאי ונכון לערוך התוועדות מיוחדות - החל מיום הש"ק מברכים חודש שבט (נוסף על התוועדות שבכל שבת ושבת, "שנאמר בפרשת שבת ויקהל משה . . להקהיל קהילות⁷ בכל שבת להכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמוד בהם תורה לרבים"⁸), ובפרט בראש חודש שבט (נוסף על הנהוג לאחרונה בכל ראשי חודשים), "בעשתי עשר חודש באחד לחודש"⁹ . . הואיל משה באר את התורה¹⁰, "בשבעים לשון"¹¹ (תוכן עבודתו של בעל ההילולא בהפצת המעיינות חוצה בשבעים לשון¹²) - לעורר ולחזק איש את רעהו בכל הענינים האמורים, ובמיוחד בזירוז והבאת הגאולה תיכף ומיד.

וכן יש לעורר ע"ד ההכנות לעריכת ההתוועדות דהעשירי בשבט - שבודאי תהי' ביחד עם בעל ההילולא, נשיא דורנו בראשנו, ומשה ואהרן ("הם המדברים גו' להוציא את בני ישראל ממצרים"¹³) עמהם¹⁴, כיון שתיכף ומיד ממש, ביום הש"ק פרשת וארא (לפני התחלת הקריאה בפרשת בא), יוצאים כל בני" מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁵ (כפי שקורין במנחה), ובלשון המדרש¹⁶ "ראובן ושמעון סלקין", העלי' דכל

- 1) לשון אדה"ז באגה"ק שם.
- 2) פרש"י חוקת כא, כא.
- 3) "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" (תקו"ז תס"ט), "זאין דור שאין בו כמשה" (ב"ד פנ"ו, ז).
- 4) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.
- 5) משנה ספ"ק דברכות. וראה גם קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה, וש"פ שמות שנה זו (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 111 ואילך. ע' 245 ואילך).
- 6) ישע"י כו, יט.
- 7) וי"ל שקאי על האנשים והנשים והטף, כמו "ויקהל משה" שנאמר בנוגע לציווי נדבת המשכן שהשתתפו בה האנשים והנשים (ויקהל לה, כב ואילך), "הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמם ובממונם אנשים ונשים כמקדש המדבר" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א הי"ב), וגם הטף, שגם הם השתתפו בנדבת המשכן* (אדר"נ רפי"א).
- 8) שו"ע אדה"ז או"ח סר"צ ס"ג (מיל"ש ר"פ ויקהל).

(* להעיר מהשייכות לאמירת הלל בראש חודש - "נמצאו ענין בכל ההלל הללויה מאה ושלוש ועשרים פעמים, סימן להם שנותיו של אהרן" (רמב"ם הל' תזונה פ"ג הי"ב. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 229 ואילך).

הששי, נמצא, ששנת תש"נ היא חצות יום הששי³⁷, או **שעה שלישית** אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבת³⁸ ("יום שכולו שבת"³⁹).

* * *

ה. ובאותיות פשוטות - בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הגלות האמינו ומאמינים כל בני" באמונה שלימה בביאת המשיח, ומצפים לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴⁰.

וככל שמתארך גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתארך ביותר וביותר - הרי, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הגלות⁴¹ עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיום מסכת סוטה וכיו"ב), וכבר בזמן הגמרא "כלו⁴² כל הקיצין"⁴³, וכן הקיצים שנאמרו ע"י גדולי

37) שאז מתחיל (בכמה ענינים) הגילוי דשבת (ראה פע"ח שער השבת פ"ג. שעה"כ ענין ליל ו'. שו"ע או"ח סו"נא ובט"ז שם. ועוד).

38) להעיר גם משיחת ליל א' דחגה"ש תש"ט (נדפס בסה"מ תשי" ע' 245), שעכשיו (בשנת תש"ט) הוא ערב שבת **אחר** חצות. ובאגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תקלא: ערב שבת לפני הדלקת הנרות, פארגאנט.

39) תמיד בסופה.

40) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

41) גם לאחרי כל הביאורים שבה, כידוע מאמרו של רבינו הזקן "להבין ענין גלות הזה שנתארך מאד" (מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואילך. וש"נ, וכיו"ב).

42) סנהדרין צז, ב.

43) וי"ל הפירוש ד"כלו" - גם מלשון כל ושלמות, שכל עניני העבודה הקשורים עם ה"קיצין" היו בשלמות, ואעפ"כ, עדיין לא בא.

ישראל בדורות שלאח"ז⁴⁴ - לא נגרע ח"ו בשלימות ותוקף האמונה דבני" בביאת המשיח. ואדרבה - אריכות הגלות מוסיפה בהצעקה "עד מתי", ובהתביעה כביכול להקב"ה "והצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרישה לגאול את בני" תיכף ומיד ממש.

ועאכ"כ בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה - "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו"⁴⁵, ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה - צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה **כפשוטה ממש**⁴⁵, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח, הצפי' והבקשה ודרישה לביאתו, ועוד ועיקר ע"י ההוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, האנשים והנשים⁴⁶ והטף, כל אחד ואחת לפי ענינו. ■

44) ולדוגמא - במאמרו הידוע של רבינו הזקן ד"ה ואת האלף (מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ריש ע' תכא). ולהעיר גם מהמבואר במאמרו של רבינו הזקן בענין ריבוי והתאחרות הקיצים (מאמרי אדה"ז הקצרים ס"ע תקלט. וש"נ).

45) כדברי אדמו"ר מהר"ש - בהמשך לדברי הצ"צ שה"קק" שנזכר במאמר הנ"ל נתקיים ע"י הדפסת ה"לקוטי תורה" - שצריכים ביאת המשיח כפשוטו ממש (לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד).

46) והדגשה יתירה בנוגע לנשי ישראל - כמארז"ל (סוטה יא, ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", וע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל (ל"ת וסה"ל שמות ג, ד. ועוד) שדור האחרון של הגלות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, מובן, שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' בשכר נשים צדקניות שבדורנו.

(* אף ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן לבני" (רמב"ם שם).

לא בקרירות אלא בצעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"!?

א. בהאמור לעיל¹ ישנה הוראה נוספת – שאין לו ליהודי השלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"ו – אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"², ולבקש על כללות ענין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו – כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! – "תורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות – "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"³, וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צועק להקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה"; ולעומת זאת – אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה – הרי ידוע מה שאמרו חכמים⁴ "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו", כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות – כפי שהי' שייך בזמן שביהמ"ק הי' קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצה"ר ומתחיל בפיתויים והסתות כו' – הנה בהיותו "אומן במלאכתו"⁵, ובאופן ד"הנחש הי' ערום"⁶, הרי ע"י הערמומיות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות – שטוב לו בגלות, וכיו"ב.

וזוהי הסיבה מה שהיצה"ר נקרא "מלך זקן וכסיל"⁷ – דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכנות את היצה"ר בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("והנחש הי' ערום") ובעל תחבולות כו'!? – אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו – שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

וכאמור – ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

כלומר: אע"פ שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה⁸ [וכמובן גם בפשטות הכתובים – כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שהי' "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכ"מ (גם בפרש"י עה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו'] – אעפ"כ, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) – בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"!

טענתו של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בענין האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטו"ד), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה".

וענין זה נכתב בתורה – בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו (במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאוונן על מיתת האבות . . . (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה"⁸ – ביחד עם זה צוה הקב"ה לכתוב בתורה את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכאו"א מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

[. . .] וזוהי כללות ההוראה שלמדים מפסוקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של דאי', ראיית אלקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(8) פרש"י בפרשתנו ו, ט.

מיד נכנס נשיא דורנו ומביט על כאו"א מהחסידיים

ובנוגע לפועל:

בעמדתו בשבת מברכים חודש שבט, כולל ובמיוחד העשירי בשבט – צריך כאו"א לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא, כ"ק

(4) מגילה יב, ב.

(5) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

(6) בראשית ג, א.

(7) קהלת ד, יג. וראה זח"ב לג, ב.

(1) ההוראה הנלמדת מתוכן פרשת "וארא" – שזהו מענה הקב"ה למשה רבינו על טענתו "למה הרעותה לעם הזה" ביחס לגלות מצרים וכו' – נתבאר לפניו השיחה (ה'תועודיות' תשמ"ג ח"ב ס"ע 824 ואילך).

(2) שמות ה, כב.

(3) ברכות ג, סע"א.